

Marie Tetourová

MALOVANÉ ČTENÍ z pohádky do pohádky

Tak se dověděl o za
i o svátku, který dnes slaví.

Ilustroval Antonín Šplíchal

FRAGMENT

Malované čtení – z pohádky do pohádky

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Marie Tetourová, Antonín Šplíchal
Malované čtení – z pohádky do pohádky – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

O veliké řepě

Žili-byli , a vnučka Anička. Měli

 Voříška, Mínu a plný dvůr

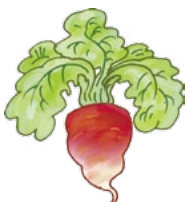
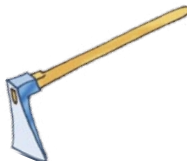
 a . Ve chlévě chrochtalo

a mečela Líza. Toho roku jim vyrostla

na poli řepa. ji okopával a

rostla jako z vody. Už byla větší než pejskova

 a zabírala půl pole. Rozhodl se ,

že vykope. Ale se ohnul a

zlomila, jen o zavadila. Zavolal tedy

na pomoc . Ta uchopila v pase,

ten popadl , táhli, táhli, ale nevytáhli.

„Vězí v zemi jako skála, jakoby se vysmívala!“

zlobila se a zavolala na pomoc vnučku.

 se chytila , ta , ten .

Táhli, táááhli, ale nevytáhli. „Jeden

dobrý nápad mám. Pojd', Voříšku, pomoz

nám!“ vzpomněla si na .

Už byla na poli pomocníků celá řada, ale

s nepohnuli. „ Pojd' sem, Míno, čičí, čičí,

ty znáš kouzla kočičí!“ zavolal pejsek na .

Ta přiběhla a chytila , ten Aničku,
ta , ta dědu, ten a táhli. Tááhli,
táááhli, řepa trochu povolila, ale stále pevně
držela v zemi. Chytrá si věděla rady.

„Na , co tady zbyla, bude platit myší
síla!“ přivolala . Ta nic nedbala, že se
jí ostatní smějí. jen ohrnul :

„Je to silák nebývalý, pohleďte jen na ty
svaly!“ „Viděl tohle někdy svět? Zkusíme to
naposled!“ popadl řepu za listy. Dědu

chytla , babičku Anička, Aničku ,

pejska , kočičku malá . Zatáhli

jednou a řepa se rozkývala. Zatáhli podruhé

a opět trochu povolila. Zatáhli

potřetí – RUP!!! a byla venku. Všichni spadli

na jednu hromadu. Kdekdo blahopřál,

ale malé si nikdo nevšímal. Dala si

v bok a pištěla na celé kolo:

„Nevidí a neslyší! Kde by byli bez ?”

A jen my víme, že měla pravdu...

O Otesánkovi

Dva manželé léta marně toužili po .

Jednou muž v našel , trochu

ho přitesal a odnesl domů. „Ženo, nesu ti

Otesánka. Vypadá jako .“

ho omyla a zavázala do . Houpala

ho v a zpívala mu: „Hajej, dadej,

Otesánku malej.“ Vtom Otesánek otevřel

a spustil: „Mámo, já mám hlad!“

Šťastná hned uvařila sladkou

a nalila do mléko. Jídlo vmžiku zmizelo

a Otesánek zase křičel hlady. „Namažu ti

krajíc ,“ přinesla žena celý bochník.

Otesánek vyskočil z a naráz ho spolkl.

Hned byl větší o dvě hlavy. Žena leknutím

spráskla ruce a tátovi se zastavilo.

spustil: „Jedl jsem, snědl jsem sladkou

, krajáč mlíka, pecen a vás

taky sním!“ Otesánek otevřel pusou velkou

jako a spolkl i vlastní rodiče. Vyvalil

se z na náves, kde potkal děvečku

s . „Jaké máš ohromné !“

divila se . Otesánek jen otevřel pusu

a děvečka i s zmizela v jeho

útrobách. Byl už veliký jako obr. Za vsí potkal

sedláka s a pasáčka se stádem

. Vmžiku muži,

i vepřici zmizeli v jeho nenasytném .

Z teď byla obluda, která s každým

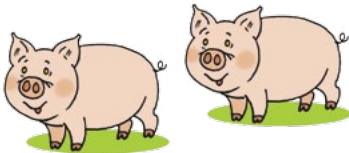
soustem mohutněla. Uviděl ovčáka s

a zase dostal hlad. Chlubil se: „Jedl jsem,

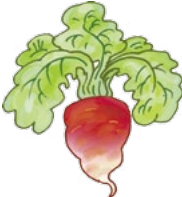
snědl jsem , krajáč mlíka, pecen

 , mámu, tátu, s jetelem,

sedláka s , pasáka s

a tebe taky sním!" Jak Otesánek řekl, tak

udělal. Supěl a valil se z kopce. U

okopávala stařenka . Už z dálky

 hlásil, co snědl, ale nepolekal.

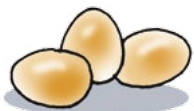
„Zmlkni, nenasyto!" uchopila babička

a rozpárala Otesánkovi . Všichni

vyskočili a děkovali , že tu hrůzu přežili.

Hrnečku, vař!

V malé u žila chudá vdova
s dcerou Barunkou. Když zbyl doma poslední
krajíc, poslala máma dcerku do lesa na .

„Za plný nám dá selka několik
a trochu . Krajíc máš k obědu.“

 pilně sbírala, jedinou neochutnala.

 ve vsi zvonil poledne, když rozbalila
chudý oběd. Kde se vzala, tu se vzala, stála

před ní neznámá . „Mám hlad, dáš
mi kousek ?“ prosila. jí

podala svůj oběd a přidala plný .

„Máš dobré a já se ti odměním. Dám ti kouzelný .

Poručíš-li mu: „Hrnečku,

vař!“ bude vařit kaši tak dlouho, dokud

neřekneš: „Hrnečku, dost!““ Po těch slovech

zmizela. běžela domů a hned na prahu

volala: „Mámo, přines ,

i ! Budeme mít posvícení!“ Pak

poručila: „ , vař!“ V hrnku to zabublalo

a už se drala vzhůru voňavá sladká .

Máma s se konečně do syta najedly.

 vařil a kaše bylo dost i pro sousedy.

Na oplátku od nich ženy dostaly koš ,

kus slaniny, koláčů a pár .

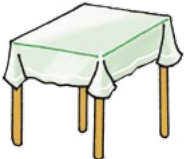
Dobře se jim potom v žilo. Jednou

odešla na celý den do města. Máma

dostala po ránu hlad a tak poručila: „ ,

vař!“ Ve světnici to zavonělo a žena odběhla

pro . Zatím kaše přetekla z

na a ze stolu na zem. Máma se

lekla a zapomněla, jak zastavit.

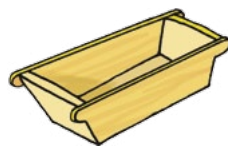
V kaši už plaval

,

i

.

Bílá řeka se drala ze ven a kouzelný

vařil a vařil. Už byla kaše plná

náves a valila se do

. Když se

vrátila z města a viděla tu spoušť, vykřikla:

„

, dost!“ Hrníček ji poslechl. Kdo

tam přišel na návštěvu, musel se nejdřív kaší

prokousat! Tak se kvůli maličká

ves proslavila po celé zemi.

O neposlušných kůzlátkách

Za je kopeček, na něm kozí ,

kde žije a sedm . Ráno odchází

 na pastvu a děti napomíná: „Tiše si tu

hrejte, dobře zamykejte! číhá u

a shání večeri.“ Jak máma zmizela, hned se

neposlušná začala honit. Rámus

přilákal . „Kůzlata jsou sama v ,

snadno je oklamu,” pomyslel si a zabušil na

. „Otevřete světničku, máma nese !”

mečel jako . se smíchy